

“Şimdi akkor zamanı, yakında yalnız ışık görülecektir.”

Solcular,
Neden YÖK'e Karşıydı,
Neden YÖK'ü Savunur Oldu

Ülkemiz devrimci mücadelesinde bir dönem yoğun bir biçimde tartışılmış, ancak bugün artık unutulmuş olmasına karşın solda egemenliğini fiilen sürdüren bazı söylemler ve tutumlar vardır.

Örneğin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, “asgari ve azami devrim programı” gibi tartışmalar, söylemler ve politikalar bugün ya anımsanmamaktadır ya da teorik temellerinden ve somut tarihsel pratikten kopartılmış olarak ezbere söylenmektedir. Özellikle Sovyetler Birliği revizyonizminin “resmi” izleyicisi “illegal” ve legal oportünist ve pasifistlerin dilinde, söyleminde ve pratiğinde sıkça yer alan “asgari talepler” de bunlardan birisidir.

Revizyonist ve legalist partilerin, kimi zaman “seçim bildirge”lerinde, kimi zaman “resmi” programlarında yer alan “asgari talepler listesi”, diğerleri gibi unutulmuş görünse de, somut pratikte tüm ajitasyon ve propaganda çalışmalarının temelini oluşturur.

Seçmen yaşınının 18'e indirilmesi, memur sendikaları kurulması, TCK'nın “komünizm propagandasını” yasaklayan 141-142. maddelerinin kaldırılması, üniversitelerde ÖTK'ların (öğrenci temsilciliği konseyi) kurulması, “ezberci eğitim sistemi”nin kaldırılması, 8 yıllık zorunlu eğitim vs. vs...

Revizyonist ve legalist partilerin dillerinden düşürmedikleri bu ve benzeri “talepler”, hemen her durumda “asgari talepler listesi” olarak ilan edilmiştir. Amaç, kitlelerin somut ekonomik ve demokratik istemlerinden yola çıkarak onları örgütlemektir.

En bilinen haliyle bu amaç, “kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri etrafında, kitleleri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme” anlayışıdır.

Bu oportünist (fırsatçı) anlayış, aynı zamanda “asgari talepler” yerine getirildiğinde düzenin “meşruiyetinin” (yasallığının) kabul edileceği anlamını taşımıştır.

Mevcut düzenin önkabulü anlamına gelen “asgari talepler”, zaman içinde ya farklılaşmış (din ve vicdan hürriyeti gibi) ya da oligarşik yönetim tarafından (göstermelik olarak ya da AB “reformları” adı altında da olsa) yerine getirilmiştir.

Doğal olarak “asgari talepler” etrafında kitleleri örgütlemeyi amaçlamış legalizm ve revizyonizm, bu taleplerin ortadan kalkmasına paralel olarak yeni “talepler” ortaya atmaya çalışmışsa da, “itici ve götürücü asgari talepler”in rüzgarıyla şişirdikleri yelkenleri aşağıya indirmek zorunda kalmışlardır.

YÖK, yelkenleri şişiren bir rüzgar olarak yıllar boyu “asgari talep” listesinin başında yer almıştır.

Yıllar boyu YÖK karşıtlığıyla esen rüzgar, “özerk ve demokratik üniversite” talebinin dile getirilmesinin bir aracı olmuştur. Ancak aradan geçen yıllar, YÖK'e neden karşı olunduğunun da unutulup gitmesine yol açmıştır.

YÖK, basit haliyle üniversiteler üstü eşgüdüm ve yönetim kurumudur.

Sol ve “solcu” aydınlar (ki 1990'larda “neo-liberal sol aydınlar” haline dönüşmüştür), ne 1980 öncesinde, ne de 1980 sonrasında üniversite kurumları arasında eşgüdümü sağlayan merkezi bir kurumun varlığına karşı çıkmamışlardır. Karşı çıkılan, bu eşgüdüm ve yönetim kurumunun “başka amaçlar”ın aracı olarak anayasal bir kurum haline getirilmiş olmasıdır.

YÖK, açık ve net olarak, üniversite gençliğinin depolitizasyonu ve pasifikasyonu amacıyla oluşturulmuş bir kurumdur. Bu niteliği ile YÖK, üniversitelerin “merkezi sicil kurumu” olarak çalışmış, bazı “ilerici ve solcu” öğretim üyelerini tasfiye etmiş ya da boyuneğdirmiştir.

Depolitizasyonun sağlandığı koşullarda YÖK, üniversite eğitiminin “serbest pazar ekonomisi”ne uyumlandırılmasının aracı olmuştur.

Özetle, YÖK, değişik amaçların gerçekleştirilmesi için kullanılan anayasal bir araçtır.

YÖK'e ve YÖK uygulamalarına karşı yürütülen mücadele ve “muhalefet”, hemen her durumda araç ile

amaçların birbirine karıştırılmasına yol açmış, “YÖK düzenine hayır” sloganı eşliğinde çoğu durumda aracın ortadan kaldırılmasını hedefleyen “asgari talep” haline gelmiştir.

“YÖK’e alternatif” olarak ortaya atılan “demokratik üniversite” sloganı ise, basit bir biçimde rektör ve dekanların “doğrudan seçim” yoluyla seçilmesine indirgenmiştir.

Bu “demokratik seçim” istemi, 1980 öncesinde akademisyenlerin çoğunluğunun ilerici, demokrat ve “marksist” öğretim üyelerinden oluştuğu varsayımının üzerine inşa edilmiştir.

1980 sonrasında, (özellikle 1990’larda) gerek üniversite eğitiminin “pazar ekonomisi”ne uygun olarak yapılandırılmasıyla, gerekse “her ile bir üniversite” kurulmasıyla, akademisyenlerin bileşimi büyük ölçüde değişmiştir. Bu değişime paralel olarak akademisyenler içinde “serbest pazar ekonomisi” yandaşları, faşistler ve şeriatçılar çoğunluğu oluşturur hale gelmiştir. Dolayısıyla dün solun sloganı olan “demokratik seçim” talebi, şeriatçıların talebi haline dönüşmüştür.

İster “ılımlı islamcı”, ister “radikal islamcılar” olarak adlandırılınsın, her durumda şeriat düzeni yandaşları için YÖK, “islami üniversite eğitimi”nin önünde bir engel olarak görülmeye başlanmıştır. Özellikle YÖK’ün “türban yasağı”, şeriatçı kesimlerin YÖK karşıtı eylemlerinin görünür nedeni olmuştur.

Bu değişim koşullarına rağmen sol (ve kendisini “solcu” kabul eden aydınlar), araç ile amaç arasındaki ilişkiyi bir yana bırakarak, sadece aracın ortadan kaldırılmasıyla amacın ortadan kaldırılacağı sanısına kapılmışlar ve bu sanıyla şeriatçı kesimlerle işbirliğine gitmekte bir sakınca görmemişlerdir. Bunun sonucu olarak da, sol örgütler ve “solcular”, “türban protestoları” eylemlerinde şeriatçılarla kolkola girebilmişlerdir.

2002 seçimlerinde AKP’nin iktidar olmasıyla birlikte, YÖK, düzen içi laikler/şeriatçılar çatışmasında “laikler cephesi”nde yer alan önemli bir güç olarak ortaya çıkmıştır. YÖK, üniversitelerde “islamcı kadrolaşma”nın engeli olarak görülmüştür.

Bugüne geldiğimizde, A. Gül’ün cumhurbaşkanı seçilmesiyle birlikte, YÖK yönetiminin atanması yetkisi şeriatçıların eline geçmiştir. Artık şeriatçılar için YÖK, “amaçlarına ulaşmalarını engelleyen” bir araç olmaktan çıkmış, doğrudan doğruya amaçlarına ulaşmanın bir aracı haline gelmiştir.

Özetle, YÖK’ün kuruluş amacı, yani üniversitelerin apolitikleştirilmesi ve üniversite öğrencilerinin pasifikasyonu amacı büyük ölçüde gerçekleştirilmiştir. Bu amaç gerçekleştirildiği ölçüde, YÖK, başka amaçların gerçekleştirilmesinin aracı olarak varlığını sürdürmüştür. Varoluş nedeninin dışına çıkan her araç gibi YÖK de, yeni amaçlarla yeni işlevler üstlenmiştir. Sol, revizyonizmin ve legalizmin mevcut düzenin “kabulünün asgari koşulu” olarak sunduğu “asgari talepler listesi”nin başına YÖK’ü yazarak, YÖK karşıtlığını yıllar boyu sürdürürken, bu değişimin ortaya çıkardığı farklılıkları göremez hale gelmiştir.

Bugün artık YÖK karşıtlığı hiçbir şeydir.

YÖK, bir yandan “son laik kale”lerden biri olarak sunulurken, diğer yandan “islam cumhuriyeti”nin önünde bir engel olarak sunulmaktadır. A. Gül’ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte “son kale” YÖK, yakın bir zaman içinde gerçekleştirilecek atamalarla “düşmüş” olacaktır.

“Her ile bir üniversite” popülizmiyle açılan her yeni üniversite, faşist ve şeriatçı “akademisyenler”in sayılarının çoğalmasına ve bu üniversitelerde egemenlik kurmalarına yol açmıştır. Bu yüzden de YÖK’e alternatif olarak ortaya atılan “demokratik üniversite” talebi, rektör ve dekanların “demokratik seçimi” olarak kabul edildiği ölçüde, faşist ve şeriatçı egemenliğinin “demokratik meşruiyeti”ni sağlamaktan başka bir işlevi kalmamıştır.

Bu koşullar altında üniversite gençliği, apolitikleşmenin de etkisiyle, bu olayların basit ve sıradan bir izleyicisi, sonuçlarını “tevekkülle” karşılayacak bir “kütle” görünümüne bürünmüştür.

Nasıl ki dün YÖK, üniversite eğitimi “serbest pazar ekonomisi”ne uyumlandırırken, üniversite gençliği “daha kolay iş bulma” umutlarıyla bu uyumlandırmanın destekleyicisi olarak ortaya çıkarak, geleceklerini tümüyle “piyasa konjonktürüne” bağımlı kılmışsa, bugün de YÖK “savaşları”nın izleyicisi olarak ülkenin siyasal geleceğine kayıtsız kalmayı sürdürmektedir.

Sorun “YÖK düzeni” değil, üniversite gençliğinin apolitikleştirilmiş olmasıdır.

Apolitikleştirilmiş üniversite gençliği, bugün “yükselen milliyetçilik” ile “şeriatçılık” arasına sıkıştırılmıştır.

YÖK’ün “serbest pazar ekonomisi eğitimi”nin ürünü olan üniversite mezunları, ya işsiz kalmışlar ya da değişik tarikatlar aracılığıyla “islamcı sermaye”nin kapıkulu haline gelmişlerdir.

Üniversite gençliği, bir yandan ABD ve AB karşıtlığı ve “artan terör tehlikesi” yoluyla faşist-milliyetçiliğe yöneltilirken, diğer yandan “islamcı sermaye” aracılığıyla şeriatlaştırılmaktadırlar.

Artık “YÖK savaşları” günleri geride kalmıştır.

Gün, faşist-milliyetçiliğe ve şeriatçılığa karşı, üniversite gençliğinin politize edilmesi günüdür.

Bu mücadele, YÖK kalıntılara karşı, ÖGB’lere karşı, “serbest pazar ekonomisi eğitimi”ne karşı mücadelelerle birlikte yürütülecektir.

Bu mücadele, somut gelecek için somut bugününün mücadelesidir.

Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye mücadelesidir.

Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik

DEVRİMCİ GENÇLİK

<http://www.antioligarsikgenclik.com>